

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoPr/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124208254
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4124208254.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: A. B., narodený XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpený JUDr. Ing. Peter Lyžičiar, advokát so sídlom Svätoplukovo nám. 1/B, 949 01 Nitra, proti žalovanej: Slovenská republika – Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o zaplatenie sumy 7.404,85 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 36Cpr/4/2024-371 zo dňa 04.03.2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. a III. výroku potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výkonom žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 2.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. výkonom vo zvyšnej časti žalobu zamietol. III. výkonom žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania si vymienil rozhodnúť po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), čl. 7 ods. 2, čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 ods. 1, 2, 3, čl. 2 ods. 1, 2, čl. 6 písm. b), čl. 16 písm. b), čl. 17 ods. 3 iii), čl. 19 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo dňa 04.11.2023 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej len „Smernica“), § 85 ods. 1, 2, § 86 ods. 1, 2, § 91 ods. 1, 2, 3, § 92 ods. 1, 2, § 103 ods. 5, § 122 ods. 1, 3 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore (ďalej len „zákon o HaZZ“), § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, § 101, § 853 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

2. Uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 7.404,85 eura titulom nemajetkovej ujmy. Predmetom sporu bol nárok na náhradu škody (nemajetkovej ujmy), ktorá bola spôsobená porušením práva európskej únie, postupom žalovanej, ktorá neúplne, resp. nesprávne prevzala do právneho poriadku SR Smernicu 2003/88/ES, čím porušila právo žalobcu na smernicou stanovený maximálny týždenný pracovný čas v rozsahu 48 hodín. Súd prvej inštancie konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej porušením práva Únie, patrí medzi všeobecné zásady komunitárneho práva, vyplývajúce priamo z judikatúry Súdneho dvora EÚ bez ohľadu na vnútroštátnu právnu úpravu, a odráža základné vlastnosti komunitárneho práva - zásadu prednosti a priameho účinku, ako aj povinnosť vnútroštátnych orgánov aplikovať normy komunitárneho práva ex officio. Uvedené vyplýva aj z právneho poriadku Slovenskej republiky, keďže čl. 7 ods. 2, 5 a čl. 144 Ústavy SR ustanovuje zásadu prednosti a priameho účinku komunitárneho práva pred právom vnútroštátnym.

V zmysle uvedeného je súd viazaný medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. V tejto súvislosti odkázal na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, ktorá je vo veci zodpovednosti členských štátov za porušenie práva Únie založená na čl. 10 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, podľa ktorého sú členské štáty povinné prijať všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie plnenia záväzkov vyplývajúcich im zo Zmluvy alebo z činnosti Spoločenstva, a zdržať sa akýchkoľvek opatrení, ktoré by mohli ohroziť dosiahnutie cieľov Zmluvy, alebo ohroziť reálny účinok komunitárneho práva. Porušenia únieového práva sa môže dopustiť každý orgán, ktorý koná v mene členského štátu. Predpoklady zodpovednosti za vzniknutú škodu v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vychádzajú z absolútnej objektívnej zodpovednosti členského štátu za takto vzniknutú škodu, ktorá sa vzťahuje na prípady: ad 1) porušenia práva únie členským štátom pre absentujúcu alebo nesprávnu transpozíciu smerníc, ad 2) aplikáciu ustanovení vnútroštátneho právneho poriadku odporujúcu únieovému právu, ad 3) vydanie súdneho alebo správneho rozhodnutia, ktoré je v rozpore s právom Únie, ad 4) na prijatie alebo ponechanie v platnosti legislatívy, ktorá je v rozpore s právom Únie. Vzhľadom na uvedené pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody sa vyžaduje splnenie vyššie vymienených troch podmienok, pričom súd prvej inštancie po preskúmaní okolností daného prípadu a s prihliadnutím na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie mal za to, že tieto podmienky boli splnené, a teda nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy bol daný. Prejednanie žaloby patrí do právomoci súdu, poukazujúc na pravidlo obsiahnuté v § 3 ods. 1 CSP. Neprihliadol na námietku žalovaného ohľadne miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu. Žalobca si teda popri všeobecnom súde mohol zvoliť na podanie žaloby aj takýto súd (§ 19 ods. 1 písm. b) CSP). Keďže miestom, kde nastala skutočnosť zakladajúca právo na náhradu škody v konkrétnych skutkových okolnostiach, je pracovisko žalobcu (Nitra), príslušným je aj súd, v obvode ktorého hasič vykonáva služobnú činnosť. S námietkou žalovanej o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie z dôvodu, že pre netransponovanie, resp. nesprávnu transpozíciu smernice do právneho poriadku, môže podať Európska komisia na Európsky súdny dvor alebo fyzická/právnická osoba, ktorá bola priamo dotknutá, na vnútroštátny súd členského štátu s tým, že žalobca mal žalovať svojho zamestnávateľa sa súd prvej inštancie nestotožnil. Poukázal, že z judikatúry Súdneho dvora jednoznačne vyplýva, že v prípade, ak sa fyzická osoba domáha nároku na náhradu škody v dôsledku nesprávne transponovanej smernice, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práv tejto osoby, pričom predpisy komunitárneho práva neupravujú postup, akým sa týchto nárokov môže fyzická osoba dovolať, táto má právo subsidiárne použiť právne predpisy vnútroštátneho práva pri zachovaní princípov rovnocennosti a princípov účinnosti. Keďže vnútroštátna právna úprava Slovenskej republiky neobsahuje špeciálne ustanovenia o konaní o náhradu škody v dôsledku nesprávnej transpozície smernice, teda práva EÚ do právneho poriadku SR, v dôsledku uvedeného je nevyhnutné na vec aplikovať podľa zásady analógie právnu úpravu, ktorá upravuje právne vzťahy obsahom a účelom najbližšie. Členský štát zodpovedá za nesprávnu transpozíciu smernice do jeho vnútroštátneho práva, a preto pasívna vecná legitímácia vyplývajúca z hmotného práva svedčí v danej právnej veci práve Slovenskej republike ako členskému štátu, ktorý porušil povinnosti vyplývajúce z práva EÚ. V mene štátu je oprávnené v danej veci konať Ministerstvo vnútra SR ako orgán, do pôsobnosti ktorého spadajú aj Hasičský a záchranný zbor SR, ktoré bolo garantom právnej úpravy vykonanej zákonom o HaZZ.

3. S tvrdením žalovanej, že na štátnu službu hasičov sa predmetná smernica nevzťahovala, pretože činnosti, ktoré vykonávajú príslušníci Hasičského a záchranného zboru je možné subsumovať pod negatívne vymedzenie pôsobnosti smernice v čl. 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS, sa súd prvej inštancie nestotožnil, pričom poukázal na judikatúru Súdneho dvora. Poukázal na zámer predmetnej smernice 89/391/EHS že, je nevyhnutné konštatovať, že táto nevyklučuje z pôsobnosti všetky služby civilnej ochrany, ale len „určité osobitné činnosti“ týchto služieb, ako uviedol aj žalobca vo svojom vyjadrení, a teda sa neuplatní len v prípadoch, ak nastane určitá vážna - kritická situácia, pri ktorej sa vyžaduje zabezpečiť ochranu zdravia, verejnej bezpečnosti, a ak by za takejto situácie uplatňovaním všetkých povinností, vyplývajúcich zo smernice, došlo k obmedzeniu alebo ohrozeniu možnosti zabezpečiť uvedené činnosti. Jedná sa však o výnimočné situácie, a teda nejde o automatické vylúčenie všetkých vzťahov v rámci civilnej ochrany, ktoré majú byť chránené predmetnou smernicou, a v rámci ktorých taktiež má dôjsť k ochrane zdravia zamestnancov. Služobná činnosť žalobcu ako hasiča tak na základe vyššie uvedených záverov patrí do pôsobnosti Smernice. Súdny dvor Európskej únie už vo vzťahu k tejto problematike zaujal stanovisko v rozhodnutí G. Fuß, kde výslovne uviedol, že z rozsahu úpravy tejto smernice nie sú vyňatí ani hasiči. Súdny dvor v rozsudku G. Fuß (C-429/09 týkajúci sa hasičov), J. Vorel (C-437/05 týkajúci sa lekárov) a Pfeiffer (C-397/01 týkajúci sa lekárskeho záchranára), pričom dospel k záveru, že pracovná pohotovosť tvoriaca súčasť týždenného pracovného času v spojení s

ďalším „riadnym“ pracovným časom nesmie prekročiť maximálny týždenný pracovný čas, a rovnako túto pracovnú pohotovosť je nevyhnutné považovať za pracovný čas, ak je zamestnanec povinný byť na pracovisku. Tiež námietka žalovanej o zisťovaní splnenia podmienok v rámci referenčného obdobia bola nedôvodná, pretože ustanovenie o referenčnom období, súvisiacom s maximálnou výmerou týždenného pracovného času, taktiež nebolo do právneho poriadku SR riadne prevzaté, a preto sa žalovaná nemohla dovolávať jeho aplikácie. Žalovaná odkazovala na referenčné obdobia, za ktoré sa má zohľadňovať priemerný týždenný pracovný čas v rozsahu 48 hodín, súd mal za to, že právna úprava platná v rozhodnom období netransponovala do vnútroštátneho predpisu normy týkajúce sa referenčných období v zmysle článku 16 písm. b) Smernice, prípadne výnimky umožňujúce určenie dlhšieho referenčného obdobia podľa článku 17 ods. 3 smernice. Nestotožnil sa s tvrdením, že čl. 19 smernice rozširuje referenčné obdobie až na šesť mesiacov, keď toto zo znenia smernice ako záväzné pravidlo nevyplýva (ide len o možnosť výnimky). Ustanovenia § 86 zákona o HaZZ sa týkajú nerovnomerného rozvrhnutia služobného času (na obdobie šiestich mesiacov), avšak uvedené nesúvisí s maximálnym obmedzením týždenného pracovného času podľa smernice, teda nejde o určenie referenčného obdobia v súvislosti s priemernou maximálnou dĺžkou týždenného pracovného času, a to aj s prihliadnutím na to, že do zákona nebolo transponované ani ustanovenie o stanovení maximálneho týždenného pracovného času. Napokon referenčné obdobie 6 mesiacov bolo do právneho poriadku zavedené novelou k 01.11.2024, čo podporuje závery o jeho absencii v právnej úprave platnej do 31.10.2024. Pri polemike ohľadne referenčného obdobia použitého na výpočet priemerného týždenného pracovného času, odkázal na článok 16 Smernice, ktorý stanovuje, že „doby platenej ročnej dovolenky priznané v súlade s článkom 7 a doby pracovnej neschopnosti sa nezahŕňajú alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne“.

4. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca v priebehu troch rokov, za ktoré si uplatnil nárok na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy, odpracoval vyšší počet hodín v rámci týždenného pracovného času ako bol maximálny týždenný pracovný čas podľa čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES. Z uvedeného dôvodu bol žalobca ukrátený v nemajetkovej sfére o čas odpočinku, ktorý mohol stráviť s blízkymi, resp. fyzicky a psychicky regenerovať. Súd aplikoval ustanovenia o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, priznávanej fyzickým osobám v prípade zásahu do ich osobnostných práv v zmysle § 13 v spojení s § 11 Občianskeho zákonníka, keďže v dôsledku konania, resp. nekonania žalovanej, došlo k porušeniu práva žalobcu na súkromný a rodinný život, práva na odpočinok, aj do práva na ochranu jeho zdravia, a teda za tento zásah mu patril nárok na primerané odškodnenie, pričom pri stanovení konkrétnej výšky náhrady súd prihliadal na kritéria stanovené zákonom a rozhodovacou činnosťou súdov. Vzhľadom na formu zásahu, ktorá sa považuje v zmysle judikatúry Súdneho dvora za závažný zásah do práv, keď ide o nevratný stav straty niekoľkých stoviek hodín voľného času a času potrebného na regeneráciu fyzických síl, len samotné konštatovanie porušenia práva by nebolo dostatočným zadostučinením, a práve peňažná náhrada predstavovala spôsobilé odškodnenie takto vznikutej ujmy. Mal za to, že s poukazom na dátum podania žaloby (01.08.2024) nie je premlčaný nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku zásahov do jeho osobnostných práv, keďže si uplatnil nárok za obdobie od júla 2021 do júna 2023.

5. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol, že žalobca vykonáva pracovnú činnosť, ktorá si vyžaduje plne sústredenie ako aj využívanie fyzických a psychických síl, v dôsledku čoho potrebuje dostatočný čas na regeneráciu fyzických i psychických síl, pričom tento čas je dlhodobo okliešťovaný, nakoľko žalobcovi je nariaďovaný výkon služobných povinností nad maximálny, smernicou povolený limit týždenného pracovného času v trvaní 48 hodín. Z výsluchu žalobcu taktiež vyplývalo, že uvedené má vplyv aj na možnosť plánovať si voľnočasové aktivity, nakoľko nie vždy má dostatok času načerpať nové sily a budovať rodinné väzby. Nemohol sa a nemôže dostatočne venovať svojej manželke a dcére, nemá dostatok voľného času ani pre seba, pre svoje koníčky, pre mimopracovný život, spoločenský život. Ide pritom o zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorý sa už nedá napraviť. Poznamenal, že pokiaľ žalovaná polemizovala ohľadom činnosti žalobcu počas služobnej pohotovosti, že pokiaľ nie je nariadený služobný zákrok, žalobca môže odpočívať alebo sa venovať inej činnosti, tak súd mal preukázané výsluchom žalobcu, že pri nariadenej služobnej pohotovosti je v mieste vykonávania štátnej služby určený resp. vymedzený priestor na odpočinok, kde žalobca musí byť fyzicky prítomný a bez ohľadu na to, že nemusí byť „aktívny“ počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti, a že má vytvorené podmienky na oddych, resp. spánok, musí byť plne k dispozícii a pripravený okamžite plniť svoje povinnosti. Žalobca sa tak počas pohotovosti nenachádzal s rodinou, a teda bol oddelený od svojho vlastného sociálneho, súkromného prostredia, rodinných a spoločenských väzieb a jeho možnosť organizovať si svoj súkromný čas a program, venovať sa svojim vlastným potrebám bola z týchto dôvodov fakticky vylúčená.

6. V prejednávanej veci súd prvej inštancie poukázal na dlhodobé porušovanie práva žalobcu na dostatočný oddych, rozsah v akom dochádzalo k prekročovaniu maximálneho týždenného pracovného času ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá je priznávaná všeobecnými súdmi v iných prípadoch, keď súdy aplikujú ustanovenie § 13 Občianskeho zákonníka, z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalobca má nárok na primeranú finančnú náhradu v sume 2.000 eur, nakoľko porušením práva Únie bolo skutočne do jeho osobnostnej sféry zasiahnuté, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol zohľadňujúc aj skutočnosť, v akom rozsahu je priznávaná výška nemajetkovej ujmy žalobcom v obdobných súdnych sporoch v rámci SR. Ako už bolo konštatované, práca žalobcu ako hasiča je nielen náročná a riziková, ale aj veľmi dôležitá, pretože v súčasnosti okrem požiarov zasahujú hasiči aj pri dopravných nehodách, hromadných haváriách, živelných pohromách, úniku nebezpečných, rádioaktívnych látok, množstve rôznych technických zásahov a rôznych záchranných prácach, pričom nezanedbateľná je aj ich osvetová činnosť ohľadom poučenia obyvateľstva a kontroly požiarneho zabezpečenia budov. O to viac sa javí potreba, aby žalobca ako hasič mal dostatok času na odpočinok, regeneráciu, súkromie, rodinný život, aby sa mohol venovať svojim záľubám, príp. aj aktivitám ktoré priamo, či nepriamo súvisia s výkonom jeho povolania. Z dokazovania nevyplývala taká intenzita, resp. trvanie negatívnych zásahov do osobnostných práv žalobcu, v dôsledku ktorých by došlo k takému narušeniu medziľudských vzťahov, rodinného života, resp. jeho zdravotného stavu, že by to odôvodňovalo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo vyššom rozsahu. Za negatívny zásah do žalobcovho súkromia, práva na zdravie a na odpočinok je tak satisfakčnou suma nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur. Pokiaľ teda žiadal žalobca priznať vyššiu nemajetkovú ujmu, súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti nepovažoval za dôvodnú, a zamietol ju. Zohľadnil aj rozhodovacia prax iných súdov v skutkovo obdobných veciach, kde súdy na základe vlastnej úvahy priznávali náhrady v rozsahu 1.500 až 2.000 eur ako aj tú skutočnosť, že žalobca pracuje ako hasič od roku 2002, prešiel si rôznymi obdobiami v rámci výkonu svojho povolania, pričom mal súd prvej inštancie za preukázané, že okrem tejto práce nevykonáva žiadnu inú zárobkovú činnosť.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k uplatneniu nemajetkovej ujmy bol žalobca úspešný čo do základu nároku. Preto mu súd priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela od úvahy súdu. Pokiaľ teda žalobca bol v predmetnej veci týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v základe úspešný, je treba priznať úspech žalobcovi v plnom rozsahu.

8. Žalovaná podala proti výroku I. a III. napadnutého rozsudku odvolanie v zákonnej lehote z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Navrhla napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov konania. Žalovaná uviedla, že aj konštatovanie nesprávnej, resp. neúplnej transpozície Smernice nie je spôsobilou skutočnosťou pre zásah do čl. 6 písm. b) Smernice. Skutočnosť, že by žalovaná nesprávne transponovala Smernicu do právneho poriadku nezakladá automaticky porušenie čl. 6 písm. b) Smernice. Keďže súd prvej inštancie konštatoval, že došlo k nesprávnej, resp. neúplnej transpozícií Smernice do právneho poriadku Slovenskej republiky, tak je jeho povinnosťou aplikovať Smernicu priamo, teda musí skúmať samotné porušenie článku 6 písm. b), od ktorého si žalobca odvodzoval svoj nárok na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy. Článok 2 Smernice definuje pojmy „pracovný čas“ a „čas odpočinku“, čiže nepriznáva žiadne právo pracovníkom. Ide o výkladové ustanovenie Smernice, ktoré definuje pojmy použité v iných častiach Smernice. Je to až čl. 6 Smernice, ktorý priznáva pracovníkom určité právo, a preto nebolo možné vychádzať z argumentácie, že ak Slovenská republika neprijala správne definíciu pojmu „pracovný čas“, tak táto skutočnosť by automaticky zakladala nárok žalobcu v tomto konaní. Žalovaná uviedla, že ak aj súd prvej inštancie konštatoval, že došlo k nesprávnej, resp. neúplnej transpozícií Smernice do právneho poriadku Slovenskej republiky a teda je jej povinnosťou aplikovať Smernicu priamo, tak musí skúmať samotné porušenie čl. 6 písm. b) Smernice, od ktorého si žalobca odvodzoval svoj nárok na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie iba všeobecne skonštatoval, že došlo k porušeniu článku 6 písm. b) Smernice u žalobcu. Namietala, že referenčné obdobie nebolo transponované v rozhodnom čase a teda nebolo možné na výpočet priemerného týždenného pracovného času obdobie dlhé 6 mesiacov (bod 50. napadnutého rozsudku), keď vychádzal z novely § 97 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z. z. účinnej od 01.11.2024, pričom však zmätočne z tohto

obdobia v konečnom dôsledku aj sám vychádzal (bod 15. napadnutého rozsudku). Žalovaná poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s otázkou fondu pracovného času. Je zrejmé, že fond pracovného času v sebe zahŕňa nie len pracovný čas v zmysle čl. 2 ods. 1 Smernice, ale taktiež aj čas odpočinku v zmysle čl. 2 ods. 2 Smernice. § 97 zákona o HaZZ, na ktorý opakovane poukazoval žalobca nebol, nie je a ani nikdy nebude transpozičným článkom k údajnému rozšíreniu pojmu „pracovný čas“ v Slovenskej republike. Dospela k záveru, že § 97 zákona o HaZZ absentuje ako transpozičný článok, ku ktorémukoľvek relevantnému ustanoveniu transpozície Smernice a teda tento nemožno považovať za akokoľvek relevantný v tomto konaní o náhradu nemajetkovej ujmy, v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 52Cos/2/2023. Žalovaná sa nestotožnila s názorom súdu prvej inštancie, že by išlo o akékoľvek rozšírenie pojmu „pracovný čas“ v prospech príslušníkov HaZZ. Cieľom predmetného ustanovenia nikdy nebolo rozšíriť pojem „pracovný čas“. To znamená, že ak sa dovolenky, PN-ky, rehabilitácie a pod. posudzujú ako služobný čas (na účely mzdy), tak tieto nie sú pracovným časom. Ďalej poukázala na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3C/18/2023 zo dňa 02.02.2024, rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 11C/42/2024 zo dňa 02.01.2025, rozhodnutie Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 52Cos/2/2023 zo dňa 12.11.2024, rozhodnutie Mestského súdu Košice sp. zn. 77C/17/2023 zo dňa 12.09.2024, rozsudok Súdneho dvora EÚ C-303/98 Simap, C-151/02 Jaeger a C-437/05 Jan Vorel proti Nemocnica Český Krumlov. Súdny dvor EÚ vo svojej judikatúre ustanovil kritériá „pracovného času“, pričom ak v súlade so znením smernice a s judikatúrou Súdneho dvora príslušný čas nespĺňa tieto kritériá, treba ho považovať za „čas odpočinku“.

9. Žalovaná ďalej v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávnym právnym posúdením dospel k nesprávnym skutkovým záverom ohľadom prepočtov priemerného týždenného pracovného času žalobcu, ak konštatoval, že by žalobca odpracoval spolu 5.896,40 hodín zmenovej služby za žalované obdobie (bod 14. napadnutého rozsudku). Právne posúdenie otázky pracovného času súdom prvej inštancie je zmatečné. Súd prvej inštancie pri otázke služobnej pohotovosti vychádzal rozsiahlo z judikatúry Súdneho dvora EÚ, pričom pri otázke „času odpočinku“ v rozpore s požiadavkami EÚ obmedzil svoju analýzu na výklad ustanovenia § 97 ods. 1 zákona o HaZZ, pričom nevzal do úvahy čl. 2 ods. 2 smernice, ani požiadavky Európskej komisie a taktiež ani judikatúry SD EÚ. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, ak považoval fond pracovného času za smerodajný, nakoľko sa odchyľil od podstaty samotnej žaloby, keďže táto sa týka hodín odpracovaných nad rámec limitu podľa čl. 6 písm. b) Smernice, pričom ako Európska komisia, tak aj Súdny dvor EÚ stanovujú podmienky a úpravu pojmu „pracovný čas“, ktorý je bezpochyby užším pojmom než pojem „fond pracovného času“. Z uvedeného rovnako vyplýva aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, teda že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu, ak považoval dni voľna za výkon práce, teda za pracovný čas. Súd prvej inštancie zjavne obmedzil svoju dôkaznú činnosť iba na výplatné pásky, ktoré sa môžu týkať iba mzdových otázok, keďže reflektujú hodiny, za ktoré žalobcovi patrí mzda. Avšak z napadnutého rozsudku nevyplýva, z akého dôkazu súd prvej inštancie čerpal predmetné čísla pracovného času. Súd prvej inštancie síce skonštatoval, že žiadne referenčné obdobie nebolo transponované do právneho poriadku Slovenskej republiky, pričom vyslovene dementoval námietky žalovaného vo vzťahu k § 86 ods. 1 zákona o HaZZ avšak zmatečne skúmal údajné porušenie v šiestich šesťmesačných obdobiach. Súdom prvej inštancie bola žalovanej vyčítaná otázka transpozície pojmu „referenčné obdobie“ do právneho poriadku Slovenskej republiky. Poukázala na článok 288 Zmluvy o fungovaní EÚ (ďalej ako „ZFEÚ“), cit.: „Smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom.“ Uvedené ustanovenie ZFEÚ nevyžaduje doslovnú transpozíciu smerníc. Voľba foriem a metód sa ponecháva na vnútroštátny orgán, rovnako aj stanovenie pojmov. Slovenská republika nepotrebovala opakovane transponovať otázku referenčného obdobia do vnútroštátneho právneho poriadku, nakoľko táto otázka bola v zákone o HaZZ stanovená ešte pred prijatím smernice 2003/88/ES. Podľa názoru Európskej komisie, ktorý vychádza z judikatúry Súdneho dvora EÚ, je limit stanovený v čl. 6 písm. b) Smernice priemerom. Žalobca síce na pojednávaní uviedol určité skutočnosti vo vzťahu k jeho nemajetkovej ujme, avšak tieto nikdy nepreukázal, dokonca ani neuviedol také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali existenciu akejkoľvek ujmy, preto je napadnutý rozsudok podľa žalovanej v tejto časti nepreskúmateľný. Zároveň z napadnutého rozsudku ani nevyplývajú konkrétne skutočnosti, na základe ktorých súd prvej inštancie považoval sumu 2.000 eur za primeranú. V napadnutom rozsudku chýba stanovenie konkrétnych skutočností, ktoré predstavujú nemajetkovú ujmu žalobcu, pričom súd prvej inštancie iba všeobecne skonštatoval, že žalobca mohol venovať viac času sebe a svojej rodine, avšak žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by vyplynula ako dôsledok porušenia článku 6 písm. b) Smernice, žalobca ani len neuviedol, v tejto súvislosti žalovaná poukázala na rozhodnutie Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/108/2009 zo dňa 19.05.2010. Z vyššie uvedeného dôvodu možno, podľa jej názoru konštatovať, že predmetom žaloby je náhrada nemajetkovej ujmy a nie náhrada skutočnej škody spočívajúcej v rozdielnom finančnom ohodnotení žalobcu za služobnú pohotovosť, ktorá skutočnosť ani nie je porušením žiadneho práva žalobcu, čo deklaroval samotný Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci C-742/19 (bod 98), z ktorého vyplýva, že čl. 2 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa doba, ktorú príslušník strávi zdržiavaním sa na svojom útvare počas služobnej pohotovosti bezprostredne nadväzujúcej na vykonávanie štátnej služby v rámci rozvrhnutia služobného času, pričom nevykonáva skutočnú prácu, odmeňovala iným spôsobom ako doba štátnej služby, počas ktorej tento príslušník plní služobné úlohy. Žalovaná zároveň podala odvolanie aj proti tretiemu výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnej výške, t. j. 100 %. Žalovaná sa s týmto názorom súdu prvej inštancie nestotožnila a mala za to, že nárok žalobcom bol nesprávne uplatnený a aj v danom prípade sa jednalo o nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaná k odvolaniu pripojila Tabuľku zhody návrhu zákona o HaZZ so Smernicou.

10. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca a navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Uviedol, že súd prvej inštancie v bode 13. až 15. a na to v nadväznosti v bode 52. napadnutého rozhodnutia jasne definoval porušenie čl. 6 písm. b) Smernice, keď poukázal na základe akých úvah a prepočtov dospel k tomuto záveru. Súd prvej inštancie tak jasne uviedol koľko pracoval žalobca v rozpore s čl. 6 písm. b) Smernice, a preto považoval túto univerzálnu námietku žalovanej za irelevantnú. Podľa názoru žalobcu sa súd prvej inštancie správne vysporiadal s použiteľnosťou údajov z fondu pracovného času v zmysle ust. § 97 ods. 1 Zákona o HaZZ. Práve z tohto ustanovenia *expressis verbis* totiž vyplýva, že ako vykonávanie štátnej služby sa posudzuje aj čas čerpania dovolenky, plateného služobného voľna, zdokonaľovacej služby podľa osobitného predpisu, účasti na rekondičnom pobyte, prehlbovania kvalifikácie... Zákonodarca totiž až novelou účinnou od 01.11.2024 do zákona o HaZZ doplnil odsek 3 a upravil, že napr. dovolenku nie je možné započítavať do priemerného pracovného času, čo vzhľadom na vnútornú logiku uvedeného ustanovenia potvrdzuje nutnosť v prípade absencie tejto úpravy (spomenutého odseku 3), tam uvedený čas do priemerného pracovného času zahrnúť. Z jednotlivých ID plachiet žalobcu navyše vyplýva, že aj žalovaná (zamestnávateľ žalobcu) do odpracovaných hodín žalobcu započítaval aj dovolenky, PN-ky, rehabilitácie a pod. Vo vzťahu k nesprávnej, resp. neúplnej transpozície Smernice do zákona o HaZZ a v dôsledku toho nezapočítavania určenej a nariadenej služobnej pohotovosti na pracovisku hasiča v rozhodnom období od augusta 2020 do apríla 2023 svedčí napokon aj skutočnosť, že zákonodarca zákonom č. 258/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o HaZZ s účinnosťou od 01.11.2024 doplnil odsek 3 do ustanovenia § 97 zákona č. 315/2001 Z. z., podľa ktorého na účely výpočtu priemerného týždenného služobného času, ktorý vrátane služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a štátnej služby nadčas v období 6 mesiacov nesme prekročiť 48 hodín, sa ako vykonávanie štátnej služby neposudzujú podľa ods. 1 písm. a) až d), okrem rekondičného pobytu podľa § 161 ods. 4 písm. a), ods. 1 písm. h) až l), čerpanie dovolenky podľa § 93 ods. 1 prvej a druhej vety a čas podľa ods. 1 písm. j) prvého bodu sa na účely výpočtu priemerného týždenného služobného času do obdobia 6 mesiacov nezapočítavajú. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Co/74/2024 zo dňa 17.12.2024, rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 3Co/54/2024 zo dňa 22.08.2024 a rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/110/2024 zo dňa 21.11.2024. Právny záver, ktorý vyslovil súd prvej inštancie v bodoch 48., 50. a 51. napadnutého rozhodnutia – použiteľnosť referenčných období považoval žalobca za správny. Súd prvej inštancie správne odmietol referenčné obdobia z dôvodu ich absencie právnej úpravy v SR ako aj z dôvodu len ich „možnosti“ použitia a nie záväznosti, t. j. nepriameho účinku. Tento záver reflektuje na mnohopočetnú judikatúru odvolacích súdov, ktorú žalobca vo vyjadrení citoval.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu ďalej uviedol, že z ust. § 86 zákona o HaZZ týkajúceho sa nerovnomerného rozvrhnutia služobného času (na obdobie šiestich mesiacov), jednoznačne vyplýva, že sa týka rozvrhnutia nerovnomerného služobného času, maximálnej dĺžky služobného času v jednotlivých služobných dňoch a celkovej dĺžky vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby. Uvedené ustanovenie, ako ani celý právny predpis však neobsahuje stanovenie maximálnej dĺžky týždenného pracovného času 48 hodín, preto sa ani uvedené tam stanovené obdobie nemôže vykladať tak, že bolo zavedené aj v súvislosti maximálnym týždenným pracovným časom. Nejde teda o určenie referenčného obdobia v súvislosti s maximálnou priemernou dĺžkou týždenného pracovného času, s prihliadnutím na to, že do Zákona o HaZZ nebolo transponované ustanovenie čl. 6 písm. b) Smernice. Napokon referenčné obdobie

6 mesiacov pre uplatňovanie týždenného pracovného času bolo do právneho poriadku zavedené až novelou k 01.11.2024, čo podporuje závery o jeho absencii v právnej úprave platnej do 31.10.2024. Nesprávny je podľa žalobcu aj záver o tom, že v čl. 19 Smernice sa rozširujú referenčné obdobia až na šesť mesiacov, keďže toto zo znenia Smernice ako závažné pravidlo nevyplýva (ide len o možnosť výnimky). Závery súdu prvej inštancie ohľadne referenčných období považoval za správne. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal s dôvodmi ako aj určením výšky nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola priznaná v tomto konaní. Svoje úvahy v týchto otázkach súd prvej inštancie podrobne vysvetlil v bode 55. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Ohľadne výšky priznanej nemajetkovej ujmy prihliadol na vlastnú rozhodovaciu prax a ako aj rozhodovaciu prax iných súdov, ktorú popísal v bode 57. napadnutého rozhodnutia. Žalobca namietal, že žalovaná v úvode odvolania uviedla, že odvolanie podal z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku. V celom odôvodnení odvolania však iba raz na strane 8 definoval konkrétny dôvod odvolania keď uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu, čo malo predstavovať odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku, v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 26CoE/22/2021 zo dňa 23.03.2021 a uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 90/2019 zo dňa 05.11.2019. Žalobca na záver uviedol, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal so všetkými námietkami žalovanej, ktoré riadne a presvedčivo odôvodnil. Napadnuté rozhodnutie taktiež reflektuje najnovšiu rozhodovaciu prax odvolacích súdov, ktoré sa taktiež vysporiadali vo všetkými námietkami, ktoré žalovaná prezentovala v každom konaní naprieč celou SR. K preukázaniu názorovej jednoty rozhodovacej praxe preto žalobca predložil odvolaciemu súdu rozhodnutie rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/110/2024 zo dňa 21.11.2024, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/26/2024 zo dňa 28.11.2024, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/40/2024 zo dňa 28.11.2024, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/99/2024 zo dňa 28.01.2025 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/6/2025 zo dňa 19.02.2025.

12. K vyjadreniu žalobcu podala vyjadrenie žalovaná, v ktorom uviedla, že sa pridrižiava svojho odvolania v celom rozsahu, pričom trvala na všetkých námietkach v ňom uvedených. Nesúhlasila s vyjadrením žalobcu, ktorý sa znovu, ako počas celého konanie nevenoval vlastnej ujme, resp. vlastným tvrdeniam, ale odkazoval iba na iné rozhodnutia. Uviedla, že rozhodnutia krajských súdov nie sú judikatúra a preto nie sú všeobecne záväzné. S ohľadom na to, že žalobca žaluje náhradu nemajetkovej ujmy, ako sám uviedol, táto sa týka jeho konkrétnych a jedinečných osobitostí. Nestotožnila sa s odkazmi žalobcu na rôzne rozhodnutia krajských súdov, z dôvodu, že tieto sa ani netýkali argumentácie žalovaného predloženej v tomto konaní, nakoľko v týchto žalovaná nesporevala prepočty predložené žalobcami v uvedených konaniach. Bolo preto na mieste odkázať na prejednací princíp Civilného sporového poriadku, ktorým je súd prvej inštancie viazaný. Mala za to, aby si aj Krajský súd v Nitre urobil vlastný názor na obdobné spory a neprihliadal iba na rozhodnutia predložené žalobcom, nakoľko v týchto bola predložená iná procesná obrana žalovanej. Zotrvávala na navrhovanom odvolacom petite uvedenom v odvolaní žalovanej.

13. Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že navrhuje aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Namietal, že ak by nevenoval svojej ujme žiadnu pozornosť tak ako sa to snaží prezentovať žalovaná, neexistoval by ani materiálny podklad pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, čo však nepovažoval za pravdu. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora C-243/09 zo dňa 14.10.2010 vo veci Günter Fuß, podľa ktorého už len samotná strata času odpočinku je sama o sebe bez ďalšieho dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody porušením článku 6 písm. b) Smernice a to bez toho, aby k tomuto následku musel pristúpiť aj akýkoľvek ďalší prípadný následok na osobnostných právach žalobcu z hľadiska vnútroštátneho práva. Žalobca tvrdil, že už len samotná strata času odpočinku znamená zásah a ujmu do základného práva na ochranu života a zdravia, opätovne bez potreby preukazovania akéhokoľvek iného (ďalšieho) následku v tomto smere. Ak žalovaná aj v tomto prípade len paušálne popierala akéhokoľvek negatívne následky porušovania Smernice na každodenný život žalobcu, a teda aj vznik akejkoľvek ujmy, tak toto jej tvrdenie je v očividnom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktoré žalovaná zjavne vôbec nereflektovala a v skutočnosti ho úplne ignorovala. Porušovanie práv hasičov nerešpektovaním Smernice je stav, ktorý trvá desaťročia a o protiprávnosti ktorú žalovaná nespochybnila vie a musí vedieť, pričom sama žalovaná je pôvodcom tohto protiprávneho stavu. Žalobca uviedol, že ak by v skutočne materiálnom právnom štáte k nesprávnemu prebratiu či nedodržaniu Smernice a porušovaniu práv jednotlivca došlo, štát by tento stav čo najskôr napravil a to bez toho, aby bolo potrebné zo strany dotknutého jednotlivca domáhať sa „upustenia“ od takého zásahu. Žalovaná namiesto toho,

aby ako pôvodca tohto stavu zamedzila protiprávnemu konaniu, radšej sa rozhodla ísť cestou, ktorá túto protiprávnosť udržuje, keď novelou Zákona o hasičskom a záchranom zbore účinnou od 01.11.2024 a doplnením ust. § 97 ods. 3 sa snažila doceliť stav, ktorý príslušníkom zamedzí domáhania sa svojich práv prostredníctvom obdobných žalôb, a ona bude môcť aj naďalej porušovať ustanovenia Smernice. V zmysle Korigenda k výkladovému oznámeniu Komisie o smernici Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času totiž neexistenciu práce nie je možné použiť na kompenzáciu iných dní, kedy pracovník pracoval o veľa viac a práve skrz dni dovolenky a práce neschopnosti by bolo toto obdobie kompenzované. Takáto neutralizácia je totiž zjavne v rozpore s úmyslom zákonodarcu, ktorý Smernicou jasne cielil zvýšiť ochranu pracovníkov, a nie vytvárať právne kľučky, ako ich donútiť pracovať ešte viac, v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica v rozhodnutí č. k. 14Co/74/2024 zo dňa 17.12.2024. Narážku žalovanej v závere jej vyjadrenia na to, aby si Krajský súd Nitra vytvoril vlastný názor na predmetné konania považoval za tendenčnú, ktorou sa snažila žalovaná odpútať pozornosť od rozhodnutí odvolacích súdov, ktoré procesnú obranu žalovanej odmietli.

14. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou dňa 01.08.2024 domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.404,85 eura, spôsobenej žalobcovi v dôsledku odpracovania priemerného týždenného pracovného času presahujúceho 48 hodín v rozpore s čl. 6 písm. b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo dňa 04.01.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času. Súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorý bol v jeho I. vyhovujúcom výroku a III. výroku týkajúcom sa trov konania napadnuté odvolaním žalovanej a z toho dôvodu je v tejto časti predmetom prieskumu odvolacím súdom.

17. Po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a následne dospel aj k správne právnemu záveru. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, ďalej poukazuje na odôvodnenie jeho rozhodnutia a následne už len uvádza ďalšie dôvody pre podporu správnosti napadnutého rozhodnutia. Rozsudok vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu, nebol odvolaním napadnutý, v tejto časti nadobudol právoplatnosť, preto nebol predmetom prieskumu odvolacím súdom.

18. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora, je zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva Únie, ktoré sú mu pripísateľné, súčasťou systému zmlúv, na ktorých je Únia založená. Z uvedenej judikatúry vyplýva, že táto povinnosť platí v prípade každého porušenia práva Únie členským štátom, a to bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa tohto porušenia dopustil, a bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa práva dotknutého členského štátu v zásade povinnosť túto škodu nahradiť. Uplatnenie podmienok dovoľujúcich konštatovať zodpovednosť členských štátov za škody spôsobené jednotlivcom porušeniami práva Únie musia vnútroštátne súdy v zásade vykonať podľa usmernení Súdneho dvora na ich vykonanie.

19. Ustanovenia smernice musia byť prebraté do právneho poriadku členského štátu tak, aby bol dosiahnutý stav, ktorý je v súlade s cieľom sledovaným smernicou. Žalovaná v odvolaní namietala, že Slovenská republika transponovala smernicu 2003/88/ES z 04.11.2003 do právneho poriadku Slovenskej republiky zákonom č. 561/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o HaZZ. Z bodu 5 Prílohy č. 4 zákona č. 315/2001 Z. z. síce vyplýva, že Slovenská republika prebrala Smernicu do predmetného zákona, nemožno však konštatovať, že cieľ sledovaný čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES bol v zákone č. 315/2001 Z. z. dosiahnutý. Článok 6 písm. b) Smernice ustanovuje, že priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní, vrátane nadčasov, neprekročí 48 hodín. V čl. 2 ods.

1 Smernice je uvedené, že pracovným časom je akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi predpismi a/alebo praxou. Podľa uvedeného článku čas odpočinku je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom. Podľa ustanovenia § 85 ods. 1, 2 zákona o HaZZ je služobným časom príslušníka časový úsek, v ktorom tento vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu, služobný čas príslušníka je 40 hodín týždenne. Podľa ustanovenia § 86 ods. 1, 2 zákona o HaZZ čas príslušníka môže byť rozvrhnutý nerovnomerne, nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov, pri nerovnomernom rozvrhnutí nesmie byť dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín, celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni. Podľa ustanovenia § 92 ods.1 citovaného zákona určuje služobný úrad príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa ustanovenia § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času. Žalovaná uviedla, že smernica č. 2003/88/ES bola do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaná, odvolací súd považoval za relevantné upriamiť pozornosť na znenie citovaných ustanovení zákona o HaZZ pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie a po jej vstupe; posudzované ustanovenia boli prakticky v totožnom znení súčasťou zákona o HaZZ už v znení účinnom od 01.04.2002. Po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie došlo k zmene ustanovenia § 86 ods. 1 len čo sa týka nerovnomerného rozvrhnutia služobného času (z pôvodného obdobia celého roka došlo k zmene jeho rozvrhnutia na obdobie štyroch, resp. šiestich mesiacov) a výkon služobnej pohotovosti bol rozdelený na služobnú pohotovosť, ktorá bezprostredne nadväzuje na služobný čas a služobnú pohotovosť mimo rozvrhnutia služobného času (§ 92 ods. 1, 2).

20. Zákon o HaZZ v § 85 až § 94 upravuje podmienky výkonu štátnej služby so zameraním na pojmy: týždenný služobný čas, nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, prestávky v štátnej službe, nepretržitý odpočinok medzi služobnými dňami, dĺžka nepretržitého odpočinku v týždni, dni služobného pokoja, štátna služba nadčas, služobná pohotovosť a dovolenka. Z predmetných ustanovení zákona ale nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času a práve v tejto skutočnosti spočíva rozpor slovenskej právnej úpravy s právom Európskej únie. Z vnútroštátnej úpravy obsahnutej v zákone o HaZZ nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času, v čom práve tkvie rozpor vnútroštátnej právnej úpravy a úpravy zakotvenej v práve EÚ. Súdny dvor opakovane vyjadril názor, že pojem pracovný čas uvedený v Smernici je autonómnym pojmom práva EÚ, ktorý treba definovať podľa objektívnych vlastností s odkazom na systém a účel tejto smernice, ktorým je zlepšenie životných a pracovných podmienok pracovníkov. Článok 2 ods. 1 a 2 Smernice vymedzuje „pracovný čas“ ako „akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti...“ a „čas odpočinku“ ako „akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom“. V rozsudku vo veci C-518/15 Ville de Nivelles/Rudy Matzak Súdny dvor zdôraznil, že členské štáty sa nemôžu, pokiaľ ide o určité kategórie hasičov prijatých do verejných hasičských služieb, odchýliť od súboru povinností vyplývajúcich z ustanovení smernice vrátane pojmov pracovný čas a čas odpočinku. Smernica neumožňuje ani to, aby členské štáty ponechali v platnosti alebo prijali inú definíciu pojmu pracovný čas, ako je definícia uvedená v tejto smernici. Smernica síce stanovuje možnosť členských štátov uplatňovať alebo prijímať ustanovenia, ktoré sú priaznivejšie pre ochranu bezpečnosti a zdravia pracovníkov, ale táto možnosť sa neuplatňuje na definíciu pojmu „pracovný čas“. Toto konštatovanie potvrdzuje aj účel tejto smernice, ktorý má zabezpečiť, aby sa definície v nej uvedené nemohli vykladať rôzne v závislosti od vnútroštátneho práva. Článok 6 písm. b) smernice 2003/88 predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48 hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, v súvislosti s ktorou je výslovne stanovené, že zahŕňa tak nadčasy ako aj pracovnú pohotovosť a od ktorej sa nemožno v žiadnom prípade odchýliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, hoci by k tomu došlo len prostredníctvom súhlasu dotknutého pracovníka. Ako už Súdny dvor viackrát rozhodol, členské štáty nemôžu jednostranne určiť rozsah pôsobnosti čl. 6 písm. b) Smernice tak, že uplatnenie tohto nároku pracovníkov na to, aby priemerný týždenný pracovný čas nepresahoval túto maximálnu hranicu, budú viazať na nejakú podmienku alebo ho určitým spôsobom obmedzia. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, je potrebné konštatovať, že Slovenská republika ako členský štát EÚ v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov, konkrétne príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, neprijala opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby

nebola prekročená maximálna hranica priemerného týždenného pracovného času, stanovenej v čl. 6 písm. b) Smernice. Súdny dvor opakovane konštatoval, že pojem pracovný čas treba definovať podľa objektívnych vlastností s odkazom na systém a účel smernice, ktorým je zlepšenie životných a pracovných podmienok pracovníkov. Vyžaduje si splnenie troch podmienok. Po prvé, pracovník musí byť v práci, po druhé, musí byť zamestnávateľovi k dispozícii a po tretie, musí vykonávať svoju činnosť alebo svoje povinnosti. Rozhodujúcim faktorom pri určovaní toho, čo je a čo nie je pracovný čas, je teda požiadavka prítomnosti na mieste určenom zamestnávateľom a okamžitého poskytovania príslušných služieb. Dôležité je aj zohľadnenie kvality času, ktorý pracovník môže tráviť počas plnenia tohto typu povinností, napríklad to, či sa môže venovať vlastným záujmom a rodine.

21. Podľa žalovanej sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s otázkou fondu pracovného času, pretože fond pracovného času v sebe zahŕňa nie len pracovný čas v zmysle článku 2 ods. 1 Smernice, ale taktiež aj čas odpočinku v zmysle článku 2 ods. 2 Smernice. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však iný záver ako tvrdí žalovaná nevyplýva. Aj Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3CdoPr/12/2025 zo dňa 25.03.2026 uviedol, že fond pracovného (služobného) času vo všeobecnosti označuje súhrn pracovného času, ktorý má zamestnanec odpracovať za určitý časový úsek, spravidla za týždeň, mesiac alebo rok. Z takto definovaného pojmu fondu pracovného času potom podľa názoru súdu nie je dôvod nevychádzať pri zohľadnení odpracovaných hodín žalobcu. Zákonodarca až novelou účinnou od 01.11.2024 do zákona č. 315/2001 Z. z. doplnil odsek 3 a upravil, že napr. dovolenku nieje možné započítavať do priemerného pracovného času, čo vzhľadom na vnútornú logiku uvedeného ustanovenia potvrdzuje nutnosť v prípade absencie tejto úpravy (spomenutého odseku 3), tam uvedený čas do priemerného pracovného času zahrnúť.

22. Žalovaná v odvolaní namietala, že referenčné obdobie ako také nebolo potrebné opakovane transponovať, keďže bolo odzrkadlené v § 86 ods. 1 zákona o HaZZ. Slovenská republika neprevzala v zákone o HaZZ a ani v inom zákone, upravujúcom právne postavenie príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, článku smernice o stanovení maximálneho týždenného pracovného času, nemožno konštatovať ani to, že by prevzala, resp. že by do právneho poriadku Slovenskej republiky boli transponované ustanovenia smernice o referenčnom období, v ktorom by sa maximálny týždenný pracovný čas posudzoval. Ustanovenie § 86 zákona o HaZZ upravujú nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, avšak uvedené nesúvisí s maximálnym obmedzením týždenného pracovného času podľa Smernice, relevantnou zostáva skutočnosť, že došlo k prekročeniu maximálnej hranice priemerného týždenného pracovného času žalobcu nad 48 hodín, a to opakovane. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že smernica umožňuje členským štátom ustanoviť referenčné obdobia nepresahujúce 4 mesiace, avšak bolo potrebné, aby bolo prevzaté do nášho právneho poriadku, čo však zo zákona o HaZZ nevyplýva. Ustanovenie o referenčnom období, súvisiacom s maximálnou výmerou týždenného pracovného času, taktiež nebolo do právneho poriadku Slovenskej republiky riadne prevzaté, preto bola odvolacia námietka žalovanej týkajúca sa referenčného obdobia nedôvodná.

23. Na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy podľa judikatúry Súdneho dvora má poškodení nárok, ak sú splnené tri podmienky. Prvou podmienkou je, že cieľom porušenej právnej normy únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné. Cieľom čl. 6 písm. b) Smernice je zlepšenie životných a pracovných podmienok pracovníkov tak, že nebudú pracovať vrátane nadčasov v období siedmych dní viac ako 48 hodín v priemere. Pri dodržaní obmedzenia vyplývajúceho z čl. 6 písm. b) Smernice, teda maximálneho týždenného pracovného času 48 hodín, za posudzované rozhodné obdobie od júla 2021 do júna 2024 odpracoval žalobca vyšší počet hodín v rámci týždenného pracovného času ako bol maximálny týždenný pracovný čas podľa čl. 6 písm. b) Smernice. Jedná sa o dostatočne závažné porušenie právnej normy únie voči žalobcovi, uvedená norma, pokiaľ ide o hornú hranicu priemerného týždenného pracovného času neponecháva členským štátom priestor na voľnú úvahu a súčasne ide o porušenie práva únie, ktoré je v zjavnom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora. Druhou podmienkou priznania náhrady škody je existencia škody. Tak ako uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku aj súd prvej inštancie, v dôsledku nekonania žalovanej (nesprávnej transpozície Smernice) prišlo k porušeniu práva žalobcu na súkromný a rodinný život, práva na odpočinok, k zásahu do práva na ochranu jeho zdravia a tento následok zásahov do osobného života žalobcu sa už nedá zvrátiť. Žalobca bol ukrátený v nemajetkovej sfére o čas odpočinku, ktorý mohol stráviť s rodinou, resp. stráviť ho regeneráciou, ktorú pri fyzicky náročnej práci ako je práca hasiča nevyhnutne potrebuje. Odvolací súd preto považuje prvú a druhú podmienku na náhradu škody za splnené. Tretou podmienkou je priama príčinná súvislosť medzi týmto porušením a škodou, spôsobenou poškodeným jednotlivcom.

Je potrebné skonštatovať, že nárok poškodeného jednotlivca na náhradu škody je nárokom sui generis, ktorý má svoj základ v záväzkoch žalovanej voči Európskej únii. Je zrejmé, že v prejednávanej veci existuje priama príčinná súvislosť medzi porušením práva Únie (čl. 6 písm. b) Smernice) a vzniknutou škodou, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý mal nárok, ak by bol dodržaný maximálny týždenný pracovný čas upravený čl. 6 písm. b) Smernice. Ustanovenie článku 6 písm. b) nebolo do právneho poriadku SR prebraté správne, pretože vnútroštátny poriadok umožňuje, aby priemerný týždenný pracovný čas žalobcu vrátane nadčasov presiahol 48 hodín.

24. Jednou zo základných procesných povinností strany sporu je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, a to v podobe prehry v spore. Prejaví sa v meritórnom rozhodnutí. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda, kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

25. Žalovaná v odvolaní namietala, že žalobca ani len neuviedol žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by vyplynula ako dôsledok porušenia čl. 6 písm. b) Smernice a ani jedno tvrdenie žalobcu nebolo v konaní dokázané. Odvolací súd uvádza, že žalobca si uplatnil žalobou nárok na nemajetkovej ujmy z dôvodu, že u neho prišlo v príčinnej súvislosti s porušením práva únie zo strany žalovanej ku vzniku škody (nemajetkovej ujmy) v dôsledku zásahu do jeho práv na ochranu zdravia (článok 40 Ústavy SR), z dôvodu, že účelom stanovenia maximálneho týždenného pracovného času bolo podľa odôvodnenia Smernice zabezpečenie potreby odpočinku, aby pracovník následkom vyčerpania alebo iného nepravidelného rozvrhnutia práce nespôsobili úraz sebe ani spolupracovníkom alebo iným osobám a aby si krátkodobo alebo dlhodobo nepoškodili zdravie. Súčasne došlo k zásahu do práva žalobcov na súkromie a rodinný život (čl. 19 ods. 2 Ústavy SR), pretože žalobca musel reálne odpracovať viac, ako boli povinný v zmysle Smernice a musel tráviť čas v práci, prichádzal tak o čas, ktorý by mohol venovať rodine, záľubám, resp. iným aktivitám, ktoré nesúvisia s pracovným zaradením.

26. Žalobca v žalobe uviedol, že je ženatý má jedno dieťa vo veku 9 rokov, vo svojom voľnom čase sa venuje záhrade, turistike, rodine, priateľom či iným športovým a sociálnym aktivitám, ktoré bol však nútený často potláčať z dôvodu nadmernej pracovnej vyťaženia. Odvolací súd uvádza, že v dôsledku vtedajšieho rozvrhu pracovného času, ktorý odporoval úijnému právu prišlo k zásahu do práv žalobcu na súkromný a rodinný život. Pri tak náročnom povolaní ako je povolanie hasiča a takto rozvrhnutom pracovnom čase je nepochybné, že žalobcov voľný čas je minimálny. Z toho jednoznačne vyplýva, že aj právo na odpočinok žalobcu bolo porušované, pričom nemožno podceňovať význam kvalitného spánku, ak plní tak náročné a zodpovedné úlohy prospešné pre spoločnosť, vyžadujúce si nasadenie vlastného života. O to viac by sa malo dbať na dodržiavanie času na odpočinok, regeneráciu psychických a fyzických síl, právo na súkromie a rodinný život. Počas pohotovosti nemohol byť so svojou rodinou, bol oddelený od vlastného sociálneho a súkromného prostredia, čím sa narúšali aj tieto väzby. Nerešpektovaním čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES pri rozvrhovaní pracovného času žalobcu došlo k zásahu do práv žalobcu na vedenie súkromného, rodinného života i do práva na ochranu jeho zdravia, za ktorý zásah mu patrí nárok na primerané odškodnenie. Vzhľadom na formu zásahu, ktorá sa považuje v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ za závažný zásah do práv, keď ide o nevratný stav straty niekoľkých stoviek hodín voľného času a času potrebného na regeneráciu pracovných síl, len samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a práve peňažná náhrada predstavuje spôsobilé odškodnenie takto vznikutej ujmy. Vzhľadom k tomu odvolací súd dospel k záveru, že v tomto smere sú tvrdenia žalovanej o nepreukázaní následkov na žalobcu nedôvodné.

27. Odvolací súd má za to, že všeobecné okolnosti, za ktorých k porušeniu práva Európskej únie došlo, ktoré aj Európsky súdny dvor v rozhodnutí vo veci C-429/09 Fuss považoval za vážne, zakladajú v spojitosti s objektom zásahu (vnútorné prežívanie dôsledkov nerešpektovania limitu pracovného času žalobcom), intenzitou porušenia a jeho trvaním, potrebu odškodniť vzniknutú ujmu peňažnou náhradou. Náhrada škody spôsobená jednotlivcovi porušením práva Európskej únie musí byť primeraná vzniknutej škode, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu práv jednotlivca. Právny poriadok SR nemá výslovnú právnu úpravu ohľadne práva jednotlivca na náhradu škody proti štátu spôsobenej porušením práva Únie. Takúto právnu úpravu neobsahuje ani zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Súd prvej inštancie správne ustálil, že vzhľadom na zistený skutkový stav má ujma žalobcu najbližšie k zásahu do osobnosti žalobcu (analógia podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd výšku peňažnej náhrady za porušovanie práv žalobcu vyplývajúcej zo Smernice, priznanú súdom prvej inštancie, považoval za primeranú a s odôvodnením rozhodnutia sa aj v tomto smere stotožnil. Posúdenie výšky nemateriálnej ujmy bolo závislé od úvahy súdu, kedy súd prihliadal na všetky okolnosti prejednávaneho prípadu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nemôže súhlasiť s námietkou žalovanej, že súd nesprávnym právnym posúdením dospel svojim rozhodnutím k nesprávnym skutkovým záverom. K ďalšej námietke odvolací súd dodáva, že rozhodnutiami iných odvolacích súdov nie je viazaný. Hoci rozhodnutia odvolacích súdov nie je možné považovať za judikatúru, tieto súdy v obdobných právnych veciach, postavených na rovnakom skutkovom a právnom základe, dospeli k rovnakým právnym záverom o nesprávnej transpozícii Smernice do právnej úpravy SR, keď táto umožňovala vyžadovať od príslušníkov Hasičského a záchranného zboru SR výkon štátnej služby prevyšujúci smernicou stanovený maximálny týždenný pracovný čas 48 hodín.

28. Odvolací súd nemôže súhlasiť ani s námietkou nepreskúmateľnosti a zmätočnosti rozhodnutia, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie po právnej stránke riadne a vyčerpávajúco odôvodnil. Ďalšie námietky žalovanej odvolací súd považoval za irelevantné, pretože na ne dal vyčerpávajúcu odpoveď už súd prvej inštancie.

29. Odvolací súd na záver dodáva, že žalovaná dňa 17. júna 2025 v skrátenej legislatívnej konaní v parlamente schválila novelu zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, ktorá zvyšuje finančnú náhradu za určenú služobnú pohotovosť hasičov, čo bolo pravdepodobne reakciou na množstvo prebiehajúcich sporov v danej veci. Podobne stanovila hornú hranicu priemerného týždenného služobného času, ktorý vrátane štátnej služby nadčas a určenej služobnej pohotovosti nesmie prekročiť 48 hodín. Výnimka môže nastať len v prípade, že hasič udelí dobrovoľný súhlas, ktorý však môže kedykoľvek odvolať. V takom prípade môže byť horná hranica 48 hodín prekročená, avšak len za podmienky, že nepresiahne 72 hodín týždenne. Žalovaná na svojej oficiálnej stránke uviedla, že zavedenie týchto pravidiel je plne v súlade s požiadavkami práva Európskej únie a prispieva k zabezpečeniu ochrany zdravia a práv príslušníkov Hasičského a záchranného zboru.

30. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovanej vo vzťahu k trovám konania odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS/233/2022-18 zo dňa 24.05.2022. V tomto rozhodnutí sa Ústavný súd stotožnil s názorom krajského súdu, ako i názorom prezentovaným v komentári k Civilnému sporovému poriadku, z ktorého jednoznačne vyplýva, že pokiaľ príslušný súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore, teda patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásady úspechu. Z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Obdobný záver vyplýva aj z nálezov Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 225/2020 zo dňa 27.08.2020, zverejnenom Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020 konštatoval cit.: „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Vzhľadom na uvedenú judikatúru súd prvej inštancie rozhodol správne keď uviedol, že ak bol žalobca v predmetnej veci týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v základe úspešný, je treba priznať úspech žalobcovi v plnom rozsahu.

31. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, keď po preskúmaní napadnutého rozsudku ako

aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a následne dospel aj k správne právnemu záveru.

32. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu z dôvodu, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, nezistiac dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).